

Underbilag 1.

Overværgeraadet.

København Ø., den 4. Januar 1915.

I Skrivelse af 18. f. M. har Justitsministeriet udbedt sig Overværgeraadets Udtalelser meddelte i Anledning af et af Landstingets Udvalg angaaende Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 72 af 14. April 1905 om Behandlingen af forbryderske og forsømte Børn og unge Mennesker stillet Spørgsmaal om, hvorvidt det har voldet Vanskelighed at finde Mænd, der var egnede og villige til at paa-tage sig Hvervet som Værgeraadsformænd.

Af Rigsdagstidende ses det, at det ved privat Initiativ i Landstinget ind-bragte Forslag gaar ud paa at bemyndige Justitsministeren til at beskikke en Lægmand til Formand for de i Børnelovens § 4 omhandlede Værgeraad, naar han ikke kan finde en dertil egnet, juridisk uddannet Formand.

Overværgeraadet skal i den Anledning tillade sig at udtale følgende:

Værgeraadens Opgave er, som bekendt, at tage Beslutning om, hvorvidt der for Børn og unge Personer under 18 Aar skal træffes Opdragelsesforanstaltninger, om fornødent mod Forældrenes Villie, og saaledes, at disse efter Omstændighederne ved, at der paalægges dem Underholdsbidrag, kommer til at deltage i de Omkostninger, som disse Foranstaltninger medfører for det offentlige.

Medens selve Underholdet og Opdragelsesvirksomheden skal ydes af de forskellige Opdragelseshjem, til hvilke Børneloven henviser, sker Tilrettelæggelsen hertil gennem Værgeraadene, hvis Beslutninger dog, for saa vidt det drejer sig om en endelig Fjernelse fra det naturlige Hjem, først er gyldige, naar de godkendes af Overværgeraadet.

Naar Spørgsmaalet er, om man kan undvære en Jurist som Formand for de i § 4 i Børneloven omhandlede Værgeraad, over hvilke en Liste hoslagt medfølger, vil det ligge nær at søge at klare sig, hvilke juridiske Spørgsmaal der i de godt 9 Aar, Loven nu har virket, navnlig har vist sig at opstaa.

For det første rejser idelig Grænsespørgsmaalene overfor tilgrænsende Forsorg sig. Saavel egentlig Fattigforsorg som Aandssvageforsorg, Sindssygeforsorg og Forsorgen for Epileptikere ligger udenfor den Forsorg, der efter Børneloven skal ydes. Selve Afgrænsningen er vel i de 3 sidste Tilfælde et lægelig psykiatrisk Spørgsmaal, men Juristens Virksomhed paakaldes dog stadig i disse Tilfælde, fordi der skal skaffes Rede paa, hvem der, naar Værgeraadet maa vægre sig ved at tage Affære, har retlig Pligt til at handle, og hvem der skal betale. Det samme gælder i en Række Sygdomstilfælde. Der maa hele den særlige Lovgivning om, hvem der skal handle, og hvem der skal betale, kendes. Navnlig hvilke smitsomme Sygdomme der skal tages under offentlig Behandling, og hvilke der kan dette; de særlige Regler ved tuberkuløse Sygdomme o. s. v. maa ogsaa kendes.

Af andre tilgrænsende Omraader maa i første Række Forholdet overfor Straf nævnes. Her volder Forstaaelsen og Anvendelsen af Børnelovens § 9 atter og atter Lægmanden Vanskelighed, navnlig den Omstændighed, at Opdragelsesforsorg først kan anvendes, naar det er sikret, at straffbare Handlinger, begaaede af Personer under 18 Aar, ikke vil blive gjort til Genstand for Paatale af Paatalemyndigheden. Ogsaa maa der en Jurist til for at afgøre Afgrænsningen overfor Plejebørnstilsynsloven af 1. Marts 1895 og Anvendelse af denne Lov og af